

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Solar Hostouň s.r.o.**, se sídlem Starý Klíčov 143, Mrákov, zastoupený Mgr. Michalem Sobotou, advokátem se sídlem Římská 104/14, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno (původní žalovaný: Finanční ředitelství v Ústí nad Labem, se sídlem Velká hradební 39/61, Ústí nad Labem), v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 11. 2013, č. j. 15 Af 109/2012 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce je provozovatelem fotovoltaické elektrárny v obci Hostouň o celkovém instalovaném výkonu 2,574 MW. Vyrobenou elektřinu dodává distribuční společnosti ČEZ Distribuce, a. s. (plátce odvodu) za výkupní cenu stanovenou cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu. Žalobce vyúčtoval plátcovi odvodu za elektřinu vyrobenou a dodanou v období od 1. 1. 2011 do 31. 8. 2011 osmi fakturami celkovou výkupní cenu ve výši 31 853 384,28 Kč. Plátce odvodu ovšem žalobci vyplatil jen část této částky ve výši 24 965 779,05 Kč, sníženou o srážky odvodů za elektřinu ze slunečního záření podle § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů“).

Žalobce proto podal osm stížností na postup plátce odvodu podle § 237 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v nichž namítal, že odvod za elektřinu ze slunečního záření byl sražen neoprávněně. Finanční úřad v Děčíně všechny stížnosti zamítl, a to rozhodnutími ze dne 7. 7. 2011, č. j. 132780/11/178913501506, ze dne 7. 7. 2011,

č. j. 132773/11/178913501506, ze dne 7. 7. 2011, č. j. 132763/11/178913501506, ze dne 7. 7. 2011, č. j. 132751/11/178913501506, ze dne 17. 8. 2011, č. j. 151695/11/178913501506, ze dne 26. 9. 2011, č. j. 161394/11/178913501506, ze dne 14. 10. 2011, č. j. 167806/11/178913501506 a ze dne 26. 10. 2011, č. j. 173125/11/178913501506. Proti těmto rozhodnutím správce daně podal žalobce odvolání. Finanční ředitelství v Ústí nad Labem však rozhodnutím ze dne 7. 2. 2012, č. j. 1423/12-1200-506330, všechna odvolání zamítlo a napadená rozhodnutí správce daně potvrdilo.

Žalobce následně napadl rozhodnutí původního žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, jež ji však rozsudkem ze dne 13. 11. 2013, č. j. 15 Af109/2012 - 43, zamítl.

Krajský soud konstatoval, že otázkou ústavnosti odvodu za elektřinu ze slunečního záření podle § 7a a násl. zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů (dále jen „odvod“) se podrobně zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, zveřejněném pod č. 220/2012 Sb., a dospěl k závěru, že předmětná ustanovení zákona jsou v souladu s ústavním pořádkem. Ústavní soud nicméně zdůraznil nutnost individuálního posouzení každého případu s ohledem na možný likvidační (rdousící) účinek odvodu či zasažení samotné majetkové podstaty výrobce elektřiny. V této souvislosti krajský soud uvedl, že správní soudnictví je ovládáno zásadou subsidiarity a minimalizace zásahů soudů do správního řízení. Řízení před soudem nemá nahrazovat řízení před správním orgánem a daňový subjekt nemůže svoji liknavost v daňovém řízení zhojit až v řízení soudním. Žalobce v daném případě v žalobě tvrdil, že v jeho případě dojde k porušení zákonem garantované patnáctileté doby návratnosti investice a že zavedení odvodu má rdousící účinek. K prokázání tohoto tvrzení navrhl provést důkaz vlastním účetnictvím. Podle krajského soudu však měl žalobce tvrdit a prokázat likvidační účinek zavedení odvodu na jeho podnikání již v průběhu řízení před finančními orgány. Soudy ve správním soudnictví při svém rozhodování vycházejí ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu. Nemůže tedy jít k tíži finančních orgánů, že nebyly seznámeny se všemi relevantními skutečnostmi a důkazy ze strany daňového subjektu. Výrobci elektřiny mohli namítat likvidační účinek odvodu již před vyhlášením uvedeného nálezu Ústavního soudu. V daném případě žalobce ani v jednom ze svých podání vůči správním orgánům neuvedl žádná tvrzení nebo důkazy, které by se vztahovaly k jeho konkrétnímu specifickému případu, z nichž by bylo možno dovodit, že některé z ustanovení právní úpravy odvodu bylo aplikováno takovým způsobem, že to mělo likvidační povahu, a že se v daném případě jedná o situaci natolik odlišnou od většiny poplatníků odvodu, že je nutno interpretovat a aplikovat některá ustanovení daňového práva jinak, než je tomu u ostatních poplatníků. Žalobce tak v daňovém řízení neunesl břemeno tvrzení ani břemeno důkazní. Finanční orgány proto při správě odvodu nepochybily, neboť jim nemohlo být nic známo o specifické situaci žalobce. Z tohoto důvodu krajský soud ani neprovedl žalobcem navržený důkaz účetnictvím, neboť by to bylo nadbytečné vzhledem k tomu, že břemeno tvrzení a břemeno důkazní měl žalobce primárně splnit již v průběhu daňového řízení.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

Stěžovatel předně uvedl, že nesouhlasí s názorem, že v daňovém řízení neunesl důkazní břemeno k prokázání svých tvrzení ohledně porušení zákonem garantované patnáctileté doby návratnosti investice a likvidačního (rdousícího) účinku zavedení odvodu. Podle stěžovatelova názoru není v kompetenci finančního úřadu posuzovat soulad nálezu Ústavního soudu se zákonem, v jehož působnosti daný správní orgán vydává svá správní rozhodnutí. V řízení

pokračování

o stížnostech na postup plátce odvodu totiž vůbec neexistuje prostor pro posouzení otázky, zda může mít uvalení odvodu na výrobce elektřiny likvidační účinky. Finanční úřad tak není oprávněn posuzovat rozpor právních norem a jejich soulad s Ústavou a Listinou základních práv a svobod.

Stěžovatel tvrdí, že sražením odvodu byla porušena jeho ústavně zaručená práva. Je proto třeba, aby byl náležitě zjištěn skutkový stav provedením navržených důkazů. Následně mělo být rozhodnuto o tom, zda projednávaná věc představuje specifický případ zmiňovaný v nálezů Ústavního soudu. K náležitému zjištění skutkového stavu byl povinen krajský soud, který tak však neučinil. Pokud by krajský soud dospěl k závěru, že zavedením odvodu došlo k porušení ústavně zaručených práv stěžovatele, měl věc předložit Ústavnímu soudu, v jehož pravomoci je posouzení ústavnosti ustanovení upravujících odvod ve světle konkrétních skutkových okolností ve věci stěžovatele.

Stěžovatel dále uvádí, že finanční orgány se zabývají postupem plátce odvodu vždy pouze ve vztahu k jednotlivým odvodům. K posouzení porušení garantované patnáctileté návratnosti investice a rdousícího účinku odvodu je třeba pořídit komplexní znalecký posudek na základě podkladů z účetnictví stěžovatele. Ve výpočtech doby návratnosti investice se dosud stále kalkulovalo s tím, že solární daň bude uplatňována pouze do konce roku 2013. Nově byl však stanoven pro rok 2014 odvod z elektřiny ze slunečního záření ve výši 10 % ze stanovené výkupní ceny elektřiny bez DPH. Podmínky pro výpočet garantované patnáctileté návratnosti investic oproti podmínkám uvažovaným v nálezů Ústavního soudu se změnilly a porušení zákonem garantované doby návratnosti je nutno považovat za prokázané. Vzhledem k právní nejistotě a změnám zákona není tedy možné podat finální znalecký posudek o tom, do jaké míry bude porušena zákonem garantovaná patnáctiletá doba návratnosti investice a jak silný bude tzv. rdousící efekt solární daně. Bude třeba, aby soud sloučil kasační stížnosti a následně byl podán komplexní znalecký posudek. Krajský soud tento důkaz neprovedl.

Stěžovatel také namítá, že krajský soud nesprávně posoudil, že v daňovém řízení stěžovatel nesplnil důkazní povinnost. Již v průběhu daňového řízení stěžovatel tvrdil, že v jeho případě se jedná o specifický případ rdousícího efektu. Bylo-li tedy třeba doložit konkrétní důkazy, bylo na správci daně, aby v pochybnostech stěžovatele vyzval k jejich doložení a v tomto směru jej poučil. Porušil-li finanční úřad zákonem stanovený postup a nedostatečně zjišťil skutkový stav, nelze interpretovat tento postup jako neunesení důkazního břemene.

Závěrem stěžovatel namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný. Uvedl-li krajský soud, že likvidační účinek odvodu nenamítl již v daňovém řízení, ač tak mohl učinit již před vyhlášením zmíněného nálezů Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, jedná se o nelogickou a vnitřně rozpornou argumentaci. Není možné uvádět ve správním řízení pojmy, které byly vytvořeny až v rámci rozhodování Ústavního soudu a které nebyly nikdy dříve v této souvislosti známy. Navíc finanční úřad postupuje při správě daní vždy v souladu se zákonem. Namítat porušení zákonem garantované patnáctileté doby návratnosti investice a rdousící účinek v souvislosti s jednotlivými srážkami odvodu v případě, kdy k tomu není žádný podklad, je proto nemožné. Tento závěr by *ad absurdum* vedl k tomu, že by každý plátce, který jakoukoli daň považuje za odvod zasahující do jeho práv nebo působící rdousící efekt nebo jinou zátěž, po finančním úřadu požadoval, aby vždy toto tvrzení posoudil, náležitě odůvodnil a následně rozhodl, zda se u takového subjektu daň vybrat má a nejlépe v jaké výši. Tato fikce je z hlediska daňového práva naprosto nereálná a její tvrzení činí rozhodnutí krajského soudu nesrozumitelným a nepřezkoumatelným. Další vnitřní rozpornost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel v tom, že podle krajského soudu měl stěžovatel uplatnit příslušné námítky již v daňovém řízení, ač současně citoval názor finančního úřadu, že není oprávněn posuzovat jiné

než zákonné podmínky výběru daní, a navíc krajský soud uvedl, že takový postup je nemožný, ba nezákonný.

V doplnění kasační stížnosti se dále stěžovatel vyjádřil i k závěrům, ke kterým dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 – 57, dostupném na www.nssoud.cz. Tyto závěry podle názoru stěžovatele plně korespondují s jeho tvrzením, že není v kompetenci finančního úřadu posuzovat dopady odvodu na poplatníka z pohledu jejich ústavněprávní konformity. Úvahy o tom, zda stěžovatel unesl v daňovém řízení své důkazní břemeno, jsou za tohoto stavu irelevantní. Závěr rozšířeného senátu, aby byl tzv. rdousící efekt odvodu řešen prostřednictvím institutu prominutí daně, nedává stěžovateli žádnou možnost ochrany jeho zákonem garantovaných práv. Rozšířený senát se tím dopouští odepření spravedlnosti. Jak vyplývá ze znění nálezu Ústavního soudu, je povinností soudů udělat vše pro spravedlivé řešení a rozhodnout a ochránit zákonem a ústavou zaručená práva stěžovatele. Prokáže-li se, že srážením odvodu podle § 14 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, mohla být porušena stěžovatelova ústavně zaručená práva, měl by soud věc předložit Ústavnímu soudu k posouzení ústavnosti tohoto zákonného ustanovení ve světle konkrétních skutkových okolností dopadajících na stěžovatele.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že vůči stěžovateli bylo postupováno zcela v souladu s platnou a účinnou právní úpravou. Byly naplněny zákonné podmínky pro srážku odvodu, a proto plátce odvodu poplatníkovi zákonem předepsaný odvod srazil. Ústavní soud přitom dospěl k závěru, že zavedení odvodu ze solární energie samo o sobě neodporuje ústavnímu pořádku. S ohledem na znění nálezu je však zřejmé, že zde není normována možnost odchýlení od zákonné úpravy. V řízení před správcem daně byly zjištěny všechny relevantní skutečnosti, nebyla pochybnost o správnosti a výši daně, výzva k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně by tak byla nadbytečná. Stejně tak není žalovanému známo, o jakých procesních právech a povinnostech měl nebo mohl být stěžovatel poučen v řízení o stížnosti na postup plátce odvodu a následně pak v řízení odvolacím. V této souvislosti žalovaný také poukázal na usnesení ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 - 57, v němž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že za stávající právní úpravy je zohlednění případných likvidačních účinků odvodu možné pouze prostřednictvím institutu prominutí daně podle § 260 daňového řádu v návaznosti na § 259 daňového řádu.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu, lze konstatovat, že z jeho odůvodnění jsou zřejmé úvahy, kterými se krajský soud řídil při hodnocení právních otázek, i závěry, k nimž na základě těchto úvah dospěl. To platí i pro námitku, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný z důvodu, že krajský soud vycházel z údajné fikce o tom, že finanční úřady jsou oprávněny posuzovat dopady odvodu na stěžovatele. Krajský soud totiž jasně konstatoval, že nepřiměřenost dopadů výběru odvodu z elektřiny ze slunečního záření měl stěžovatel namítat a doložit konkrétními důkazy již v řízení před správcem daně,

pokračování

případně v řízení odvolacím, nikoliv až v řízení před krajským soudem. Tento závěr krajský soud odvodil z povinnosti stěžovatele unést břemeno tvrzení a břemeno důkazní i z pojetí správního soudnictví založeného na principech subsidiarity a minimalizace zásahů soudů do správního řízení. V tomto ohledu se tedy nejedná o nepřezkoumatelné rozhodnutí. Za nepřezkoumatelné nelze považovat ani závěry krajského soudu k postupu finančních orgánů ve věci, v nichž spatřuje stěžovatel rozpor s vyjádřením původního žalovaného. Rekapitulace názorů původního žalovaného totiž neznamená, že se s nimi krajský soud ztotožnil. Naopak, krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel musí dát finančním orgánům možnost zabývat se jeho situací tím, že bude v daném ohledu uvádět konkrétní tvrzení a že je bude schopen rovněž řádně doložit.

Nelze přisvědčit ani stěžovateli názoru, podle něhož likvidační (rdousící) účinek odvodů nebylo možné namítat před vydáním nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Přesné dodržení pojmů použitých v nálezu Ústavního soudu není podmínkou pro to, aby stěžovatel uplatnil tvrzení týkající se případného negativního dopadu uloženého odvodu a prokázal intenzitu těchto dopadů na svoji majetkovou podstatu. Ostatně doktrínu a samotný pojem škrťícího (rdousícího) účinku v kontextu daňového práva Ústavní soud opakovaně judikoval již v rozhodnutích, která předcházela zavedení odvodu zákonem č. 402/2010 Sb. (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 8. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 7/03, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. ÚS a pod č. 512/2004 Sb., nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08, publikovaný pod č. 89/2009 Sb. ÚS a pod č. 181/2009 Sb.).

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že na likvidační účinek odvodu ve svých podáních v daňovém řízení upozorňoval, neodpovídá toto tvrzení skutečnosti, jak je zachycena ve správním spisu. Stěžovatel totiž v daňovém řízení argumentoval v podstatě výlučně neústavností celé právní úpravy odvodu z elektřiny ze slunečního záření, pouze v odvoláních v obecné rovině zmínil, že nově zavedená odvodová povinnost zcela zásadním způsobem zasahuje do jeho majetkových práv, neboť významně krátí jeho budoucí příjmy bez adekvátní změny na straně výdajové a zásadním a neočekávaným způsobem tak mění finanční podmínky a ekonomické kalkulace, na jejichž základě byl projekt fotovoltaické výroby elektřiny realizován. Ani z tohoto tvrzení však likvidační účinek zavedení tzv. solární daně na stěžovatele bez dalšího nevyplývá.

Klíčovou právní otázkou je však v dané věci v každém případě posouzení, zda lze konkrétní dopady odvodu na výrobce elektrické energie zohlednit v řízení o stížnosti na postup plátce odvodu nebo v navazujícím soudním řízení a zda je tvrzení a doložení těchto dopadů součástí břemene tvrzení a důkazního břemene stěžovatele nebo je povinností správce daně či soudu v řízení o žalobě.

Nejvyšší správní soud již v mnoha svých rozsudcích konstatoval, že úprava odvodu je v obecné rovině v souladu s ústavním pořádkem. Vycházel přitom z odůvodnění nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, kterým Ústavní soud zamítl návrh na zrušení části zákona o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie obsahující úpravu odvodu. Zároveň Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl, že v některých případech může mít uvalení odvodu na konkrétního výrobce elektrické energie rdousící účinek (srov. zejména rozsudky ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 5/2013 – 35; ze dne 28. 3. 2013, č. j. 1 Afs 7/2013 – 33; ze dne 15. 8. 2013, č. j. 2 Afs 13/2013 – 28; ze dne 30. 7. 2013, č. j. 2 Afs 53/2013 – 27; ze dne 23. 4. 2013, č. j. 7 Afs 104/2012 – 31 a č. j. 7 Afs 13/2013 – 25, všechny dostupné na www.nssoud.cz). I když explicitně nevyslovil požadavek na vedení dokazování o možném rdousícím účinku v řízení o stížnosti na postup plátce odvodu, případně v následném soudním řízení, z jeho argumentace obsažené v citovaných rozsudcích je patrný předpoklad, že by při řádném uplatnění námitky likvidačního působení odvodu na konkrétní subjekt takové dokazování mělo být vedeno. První

senát Nejvyššího správního soudu, který byl přesvědčen o nemožnosti tohoto postupu, ovšem předložil tuto právní otázku k posouzení rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 - 57, dospěl k závěru, že konkrétní dopady odvodu na výrobce elektrické energie nelze zohlednit ani v řízení o stížnosti na postup plátce odvodu, ani v soudním řízení, které na ně navazuje:

„[38] Stížnost dle § 237 daňového řádu představuje specifický prostředek obrany poplatníka vůči plátců daně při uplatňování srážkové daně. Jedná se o ochranu před nezákonným postupem plátce, o nástroj určený pro „řešení sporu mezi plátcem a poplatníkem“, který slouží zejména k tomu, aby byl postup plátce podroben kontrole státní moci a poplatník byl před případným nezákonným postupem plátce prostřednictvím konečného rozhodnutí správce daně ochráněn. Bylo by absurdní klást na plátce povinnost, nota bene bez jakékoliv psané právní úpravy, aby sám posuzoval likvidační účinky solárního odvodu na poplatníka.

[39] I kdyby se tento institut aplikoval na solární odvod pouze přiměřeně a žádost o vysvětlení adresovaná plátců byla jen jakýmsi formálním krokem pro následné uplatnění stížnosti u správce daně, umožňuje § 237 odst. 3 daňového řádu správci daně přezkoumat pouze postup plátce, tj. zda plátce při srážce solárního odvodu postupoval v souladu se zákonem o podpoře. Ten kromě osvobození malých výrobců nepřipouští žádné výjimky, na základě kterých by byl plátce odvodu své zákonné povinnosti zproštěn, jinými slovy neobsahuje žádný zvláštní mechanismus, jenž umožní individuální přístup k výrobcům, což ostatně konstatoval v bodu 89 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 sám Ústavní soud. Bylo by z ústavního hlediska a s ohledem na požadavky dělby moci přinejmenším problematické, aby neexistenci psané právní úpravy nahradila bez dalšího moc soudní.“

Podle rozšířeného senátu je pokyn Ústavního soudu zohledňovat likvidační účinky odvodu v individuálních případech za stávající právní úpravy proveditelný jen za použití institutu prominutí daně podle § 260 v návaznosti na § 259 daňového řádu:

„[56] Rozhodnutí o prominutí solárního odvodu je za stávající zákonné úpravy jediným institutem, jebož prostřednictvím vykoná moc dostojící výslovnému pokynu Ústavního soudu a splní tak povinnost uplatnit individuální přístup k jednotlivým výrobcům, kteří se nacházejí ve výjimečné situaci předvídané nálezem sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Úvaha ministra financí, zda takové rozhodnutí vydat či nevydat, se proto nemůže odehrávat ve sféře „absolutního“ správního uvážení.“

S ohledem na výše uvedené lze konstatovat, že krajský soud zamítl žalobu důvodně, neboť v obecné rovině je úprava odvodu v souladu s ústavním pořádkem a v konkrétní rovině nemohly správní orgány v řízení o stížnosti na postup plátce odvodu zohlednit dopady odvodu na stěžovatele. Nemohl tak učinit ani krajský soud v řízení o žalobě. Chybný je oproti tomu závěr krajského soudu, že stěžovatel měl námitku rdousícího účinku odvodu uplatnit již v řízeních o stížnosti na postup plátce odvodu a doložit ho rovněž konkrétními důkazy. Přes tento dílčí nesprávný závěr, který je třeba korigovat s ohledem na závěry vyslovené rozšířeným senátem v citovaném usnesení, je však napadený rozsudek věcně správný. Proto nebyl na místě takový postup, který navrhl stěžovatel, tj. zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť krajský soud by s ohledem na závěry rozšířeného senátu nemohl v dané věci rozhodnout jinak než žalobu zamítnout, byť s částečně odlišným odůvodněním. Vzhledem k tomu Nejvyšší správní soud pouze korigoval právní názor vyslovený v odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 23/2005 - 93, publikovaný pod č. 781/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 19. 1. 2006, č. j. 2 Afs 100/2005 - 106, www.nssoud.cz, případně usnesení rozšířeného

pokračování

senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publikované pod č. 1865/2009 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud tak ani neprovedl stěžovatelem navržený důkaz znaleckým posudkem zaměřeným na dopady odvodu na stěžovatele, neboť by to bylo s ohledem na uvedené závěry nadbytečné.

Pokud jde o návrh, aby Nejvyšší správní soud předložil věc Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení § 14 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, neshledal Nejvyšší správní soud důvody pro tento postup. Uvedený předpis nebyl totiž v daném případě aplikován. Navíc otázkou ústavnosti odvodu podle § 7a a násl. zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, jehož sazba byla vyšší než sazba odvodu podle nové právní úpravy, se již Ústavní soud zabýval ve zmiňovaném nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, přičemž ze závěrů vyslovených v tomto nálezu vycházely jak rozšířený senát v usnesení ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 – 57, tak i nyní rozhodující senát Nejvyššího správního soudu při posouzení dané věci.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. března 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu